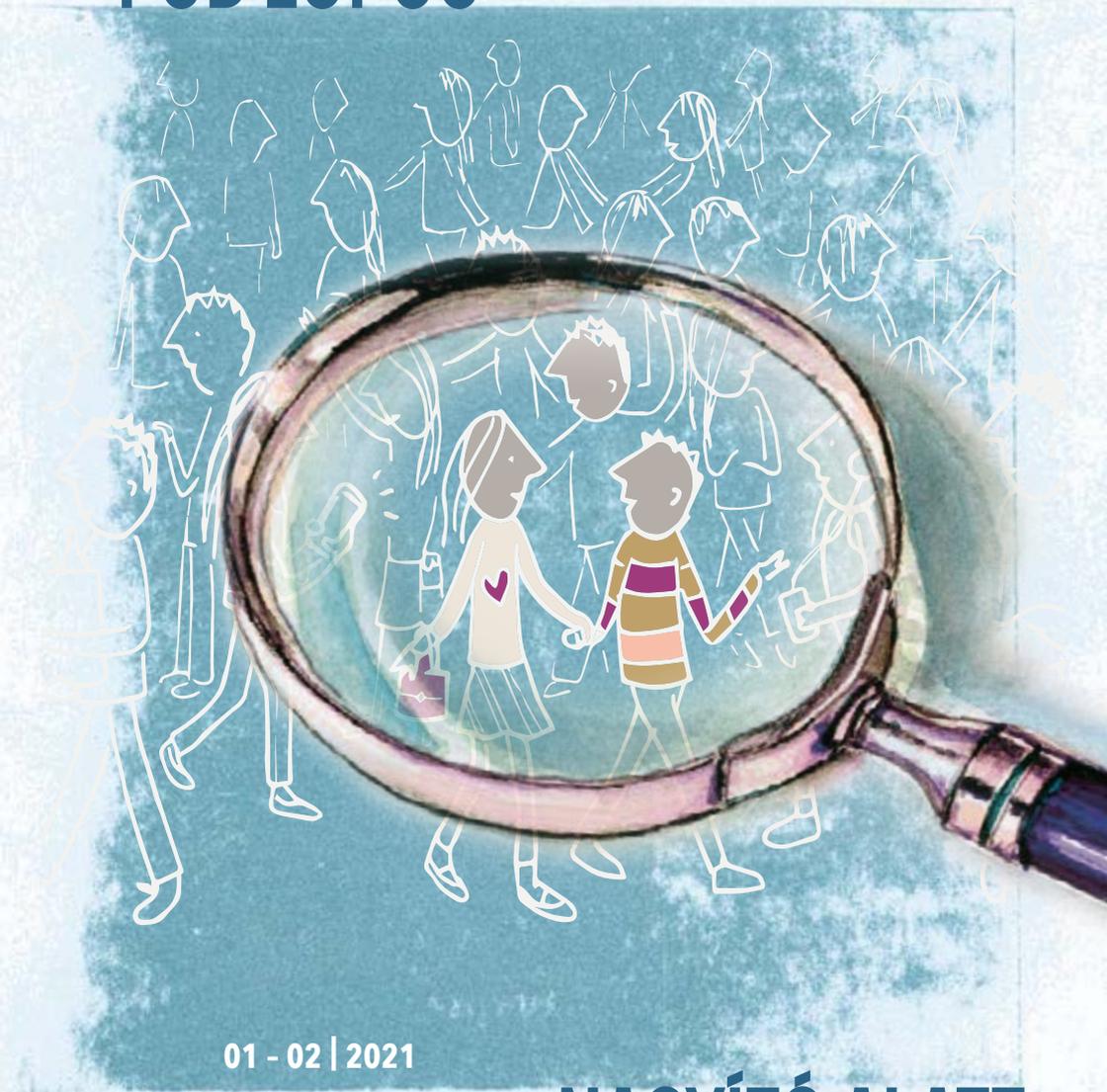

POD LUPOU

To najlepšie z časopisu (2004 – 2020)

01 - 02 | 2021

A magazin legjáva (2004 – 2020)

NAGYÍTÓ ALATT

POD LUPOU

To najlepšie z časopisu (2004 – 2020)

GALANTSKÁ
KNIŽNICA

Zriaďovateľ:

TT TRNAVSKÝ
SK SAMOSPRÁVNÝ
KRAJ

01 - 02 | 2021

A magazin legjava (2004 – 2020)

NAGYÍTÓ ALATT

OBSAH | TARTALOM

Predslov Előszó	6
Z uzlíčka - <i>Anna Ďurkovičová (1/2004)</i>	8
Mať tak priateľa - <i>Linda Stopková (1/2004)</i>	8
Láska - <i>Alžbeta Mizerová (1/2005)</i>	9
Neviditeľné puto - <i>Lucia Konečná (1/2006)</i>	10
Stalo sa to v jeden deň... - <i>Alexandra Plančíková (1/2006)</i>	11
Matke - <i>Erika Mészárosová (1/2007)</i>	11
Pôjdeš do zberu! - <i>Sindy Šipošová (1/2007)</i>	12
Slovensko - <i>František Vrbovský (1/2013)</i>	13
Pokoj v duši - <i>Lucia Saková (1/2013)</i>	14
Krajina ticha - <i>Lucia Šišoláková (2/2013)</i>	14
Krokodíl a netvor - <i>Branislav Kvočka (2/2013)</i>	16
História mojej vlasti - <i>Paulína Maškovičová (1/2014)</i>	16
Kam sa môj život uberá vďaka mame a tete Márii <i>Alexandra Kubalcová (1/2014)</i>	18
Tajomný príbeh o vode - <i>V. Valenská, (2/2014)</i>	21
Elvarázsolt kastélyban jártam - <i>Varga Lilla (2/2014)</i>	22
Egy radírgumi története - <i>Morovics Lara (2/2014)</i>	23
A buta lány - <i>Risnyovszky Dorina (2/2014)</i>	24
Lopta - <i>Igor Sebastian Sameš (2/2014)</i>	24
Večné slnko - <i>Lujza Svitáková (2/2014)</i>	25
Život je ako hra... - <i>Aneta Modrovičová (1/2015)</i>	25
Neposlušný mimozemšťan - <i>Dominik Královič (1/2015)</i>	26

George hangya élete - <i>Fazekas István (2/2015)</i>	27
Bociány - <i>Claudia Mikulicsová (2/2015)</i>	28
Správy - <i>Kristína Horváthová (1/2016)</i>	29
Nem elég - <i>Kozmér Barbara (1/2016)</i>	30
Nem vagyok már gyerek... - <i>Szalai Karola (1/2016)</i>	32
O zimnej vločke - <i>Silvia Bennárová (2/2016)</i>	33
Neposlušná jeseň - <i>Lucia Lanczová (2/2016)</i>	34
Čaro noci - <i>Lucia Sobolová (1/2017)</i>	34
Kráľovná života - <i>Michal Jasek (1/2017)</i>	35
O krajine, v ktorej vznikol nový život - <i>Jaroslav Kohút (1/2017)</i>	36
A nagy kaland - <i>Danajka Réka (1/2017)</i>	37
Čo všetko by som si v živote priała - <i>Viktória Szokolciová (1/2017)</i>	38
Záhadná prechádzka - <i>Tamara Tóthová, ZŠ SNP Galanta (2/2017)</i>	39
Nehaňte hotdog môj! - <i>Filip Szabó, Daniel Hatnančík (2/2017)</i>	40
Nem bánám, ha másként lenne - <i>Vankó Izabella (1/2018)</i>	41
Tankönyveim panasza - <i>Takács Sándor Mátyás (1/2018)</i>	43
Myslím na teba - <i>Filip Karkuš (2/2018)</i>	44
Čo mi povedal chlieb - <i>Sandra Žemberová (1/2019)</i>	44
Váh - <i>Martin Krupa (1/2019)</i>	45
Knižnica - <i>Patrik Takáč (2/2019)</i>	46
Borúra derű - <i>Szabados Tímea (1/2020)</i>	46

Predslov

Milí priatelia,

Držíte v ruke slávnostné číslo nášho časopisu vydané pri príležitosti 70. výročia vzniku Galantskej knižnice. Je iné ako jeho predchodcovia. Je špeciálne tým, že obsahuje výber z najzaujímavejších diel detí, ktoré do neho prispeli svojou tvorbou počas celej jeho existencie.

Časopis Pod lupou uzrel svetlo sveta v roku 2004. Po kratšej tvorivej a realizačnej odmlke od roku 2008 znova ožil a pravidelne vychádza od roku 2013 už aj v dvojjazyčnej verzii.

Pod lupou/Nagyító alatt je literárny časopis detí Galantského okresu, ktorý vychádza dvakrát ročne.

Nie je žánrovo ohraničený a prispievajú do neho žiaci základných škôl svojimi literárnymi výtvormi. Jeho hlavným poslaním je podporiť u detí fantáziu, tvorivosť, rozvoj vyjadrovacích schopností, lásku k literatúre a ku knihám.

Prajeme nášmu časopisu ešte dlhé roky existencie a autorom veľa chuti do písania.

Vám prajeme krásny literárny zážitok a aby ste čítali tento časopis s láskou a obdivom, čo deti dokážu. Pretože deti na svet hľadia svojimi očami a majú dar vidieť aj to, čo dospelí nie. A možno..., možno práve medzi nimi vyrastá budúci publicista, spisovateľ či básnik.

Vaša knižnica

Előszó

Kedves Barátaink!

A Pod Lupou/ Nagyító alatt ünnepi számát tartjátok kezetekben, melyet a Galántai Könyvtár fennállásának 70. évfordulója alkalmából állítottunk össze. Ez a szám más, mint az előzőek. A folyóirat történetének eddig megjelent legegységesebb alkotásait tartalmazza.

A Pod lupou 2004-ben indult útjára. A 2008-tól tartó kisebb kreatív szünet után 2013-ban tért vissza immár szlovák és magyar nyelven. Azóta a Pod lupou/Nagyító alatt a Galántai járás kétnyelvű irodalmi gyermek-folyóirata. Évente kétszer kerül kiadásra, melyhez műfaji megkötések nélkül várjuk a helyi alapiskolások írásait.

Fő célkitűzésünk a fiatalok képzelőerejének, alkotásvágyának, beszéd-készségének fejlesztése, valamint az irodalom szeretetének átadása.

Folyóiratunknak ezúton is még sok évnyi sikeres működést, alkotóinknak töretlen munkakedvet kívánunk.

Nektek, Kedves Olvasók pedig a gyerekek műveinek láttán lelket melegengető irodalmi élményt és szeretetteljes rácsodálkozást kívánunk. Mert a gyerekek még olyan szemmel néznek a világra, ahogy mi felnőttek már nem vagyuk képesek. És talán....talán pont közülük kerül ki a jövő publicistája, nagy írója, költője.

Könyvtárak

Z uzlíčka

Listujem v starom albume. Zo zažltnutej fotografie hľadím na mňa milá tvár. Tvár prastarej mamy. Stojí usmiata, trochu strojene, so šatôčkou v ruke. Jemne sa opiera o secesný stolček, možno jediný prepychový kus nábytku, ktorý vlastnil vtedajší fotograf. Tvoju šatôčku, prastará mama, tú máme doteraz. Leží uložená v skrinke. Viem, že si ju nosila len vo sviatočné dni a do kostola. Iste si ju mala na sebe, keď si snívala o svojej budúcnosti. Iste si ňou mávala otcovi, keď išiel na front. Určite si sa ňou vyzdobila, keď sa šťastne vrátil domov. Ktovie? Možno si pamätá i tie dolnozemske pesničky, ktoré si vyspevovala svojim deťom a vnúčatám. „Mám ručníček mám, komuže ho dám...“ Tú pesničku poznám i ja. I mne ju mama spievala. Vyšívaná šatôčka! V tvojom ornamente je skrytá radosť i pestrosť záhradôčky, ktorú starká zrána polievala. Možno si tebou i slzy utierala. Ale nie! Tie určite nechala stekať po tvári na zem, aby ňu ušetrila. Možno pre mňa. Aby hodvábná nitôčka, z ktorej si utkaná, ma spájala s ľúbivou uspávkou, ľudovou rozprávkou, veselou pesničkou. Aha! Urobím si na nej uzlík. Aby som na ten prameň ľubozvučného jazyka nezabudla.

Anna Ďurkovičová, ZŠ s MŠ, Horné Saliby (1/2004)

Mať tak priateľa

Mať tak priateľa, ktorý by sa dažďu smial.
Pri ňom by všetko sladké bolo.
Priateľa, s ktorým by smiech bol nekonečný
a radosť zo života večná.
Ležať s ním v tráve a vymýšľať svetové príbehy,

utekať, a nevedieť kam.
Stačil by nám pocit slobody
a viera v nesmrteľné okamihy.
V noci sa kŕmiť čokoládou a cez deň životom.
Spolu by sme boli energia,
ktorá je vzácnejšia než zlato.
Boli by sme spolu, a to by stálo za to!

Linda Stopková, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (1/2004)

Láska

Niekoľko krát zazvonil.
Otvorím a stál tam on.
V tvári sa mi objavil
výraz so šťastným úsmevom.
Kedysi mi vyznal lásku,
ten krásny sladký cit.
Zavolať ma na prechádzku,
vravel, že chce so mnou byť.
Kráčali sme ruka v ruke
jarným parkom rozkvitnutým.
Spolu s ním mi dobre bude
s láskou v srdciach v objatí.
Jemne hladil moje vlasy,
dotýkal sa mojich dlaní,
všade vôkol toľko krásy
a my dvaja veľmi šťastní.
V srdciach sa nám skrýva láska
a na dušiach jemný cit.
Aj keď príde prvá vráska,
chcem so svojou láskou žiť.

*Alžbeta Mizerová, ZŠ P. O. Hviezdoslava,
Sereď (1/2005)*

Neviditeľné puto

Medzi mnou a mojím mestom
je také
neviditeľné
puto.
Kráčam práve chladným večerom,
mesto mi podáva
teplý kabát,
aby som sa zohriala.
Pouličné lampy
mi žmurkajú
na cestu.

Lavička sa pýta,
či si nechcem
sahnúť
a oddýchnuť.
Lístie stromov
mi spieva
tichú uspávanú.
Uprostred mesta
postojím.
Cítim:
mesto otvára teplú náruč,
akoby ma hladilo.
Tak mi dáva
najavo,
že som naozaj

DOMA.

Lucia Konečná, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta
(1/2006)

Stalo sa to v jeden deň... (Sci-fi poviedka)

Ráno vyzeralo úplne obyčajne. Bolo také, ako každý iný deň. Vstala som, umyla som sa a obliekla. Nevynechala som ani moje desaťminútové česanie vlasov a umývanie zubov. Hotovo! Bola som pripravená ísť do školy. Vtom som z izby začula: „Hurááá!“ Bol to výkrik môjho brata, ktorý sa tešil, že nemusíme ísť do školy. Aj ja som to prijala s pokrikom, ale len vo svojom vnútri. Keďže som bola hladná, prichystala som si raňajky a najedla som sa. Čo budem robiť? Samozrejme som si zapla telku. Veď čo iné by som už len mohla robiť? V televízore však išli len samé reklamy. Darmo som čakala na dobrý film. Na každom programe dávali len reklamy. Jasné, ľuďom treba vymyť mozgy. Nakoniec som sa rozhodla, že ho vypnem. Zašla som do kuchyne a opýtala som sa mamy: „Prečo vlastne nejdeme do školy?“ Povedala, že je to preto, lebo na trh sa dostal nový výrobok s názvom Intelligent 3000. Všetci si ho hneď kúpili a z každého človeka sa stal ihneď inteligent a učitelia ostali bez práce. Nechcela som tomu uveriť. Život bol síce o niečo ľahší, ale aj jednotvárnejší. Bola to nuda, lebo okolo vás sa pohybovali len samí inteligenti.

A najsmutnejšia som bola z toho, že nám zrušili náš druhý domov - školu. A potom sa to stalo! „Vstávaj, dcérenka, je ráno!“ - milý hlas sa prihovárať mojej maličkosti. Musela som, vlastne chcela som vstať a ísť do školy. Veď čaká ma určite krásny deň v „mojej“ škole a s mojimi priateľmi.

Alexandra Plančíková, ZŠ, Čierny Brod (1/2006)

Matke

Ty si tá, ktorá život mi dala,
ty si tá, na ktorú nikdy nezabudnem.
Celý život si sa o mňa starala.
Tebe stále vďačná som.
Bola som kvietkom tvojím.
Mala si ma rada.

Zasypávala si ma šťastím,
aj keď som ťa sklamála.
Keď vzdávala som márne boje,
chorobou som trpela,
dala si mi srdce svoje,
nado mnou si plakala.
Prosebné modlitby, bezsenné noci,
snáď tie mi prežiť pomohli.
Sklonená nado mnou si mi hladila tvár,
bola si tu pri mne, s bozkom na perách.
V očiach šťastie, lásku i strach
vídala som deň čo deň.
Túžby meniace sa v hviezdny prach,
časy, na ktoré nikdy nezabudnem.
Naučila si ma vidieť inak
tento tajuplný, iný svet.
Utápam sa v zvláštnych chvíľach,
Keď už nie je cesty späť.
Keď budem sama kráčať svetom
budem myslieť na jednu vec.
Nestihla som dokázať ti,
Ako veľmi ťa milujem...

Erika Mészárosová, ZŠ, Štefánikova ulica, Galanta (1/2007)

Pôjdeš do zberu!

Pred časom bol som mladý a zdravý,
rodičia boli super a mali ma radi.
Neskôr kamaráti ponúkli mi trávu,
začal som húliť, pritom piť kávu.
Nechcel som už ľudí zdravíť,
škola prestala ma baviť.
Pil a fajčil som,
sedel každý deň za barom,
časom s kamarátmi
dával som si piko pod stolom.

Neskôr chcel som prestať,
problémov sa zbaviť,
túžil som opäť doma prespať,
ľudí zase zdravíť.
Išiel som na liečenie plný nádeje
cez malé okienko pozoroval život a snehové záveje.
Drogy sú všade okolo nás,
mal som vtedy počúvať mamin hlas.
Neskúšajte drogy prosím Vás.
Každý človek má možnosť výberu.
Buď sa bude riadiť rozumom,
alebo pôjde do zberu.

*Sindy Šipošová, ZŠ Gejzu Dusíka,
Galanta (1/2007)*

Slovensko

Vlast' predkov mojich
i moja domovina.
Počtom krás svojich
matku mi pripomína.

Každý deň zrak môj uprie sa
a srdce moje zaplesá,
keď uzriem krásne doliny
tej našej Podunajskej nížiny.

Na poliach pšeničné klasy,
zlaté jak mamine vlasy.
Potoky tiahnuce sa v doline,
sú štíhle sťa ruky mamine.

Mysel' mi letí do diale.
Tam, kde tatranské končiare
strážia to nekonečné more krás
a v očiach mám len svit a jas.

František Vrbovský, ZŠ s MŠ kráľu Svätopluka, Šintava (1/2013)

Pokoj v duši

Keď celá Zem sa ponorí do tmy
a hviezdy vyjdú zo svojich úkrytov,
keď celé mesto naplní sa hlučným tichom,
prechádzam prstom po oblohe
a kreslím svoje sny...

Sny o tom,
že chcem lietať ako vták
vo svetle mesiaca a pouličných lúčok,
že nechcem mať v srdci smútok ani žiaľ.
Nočný vánok odfúkne mi slzu z líca.
Tá poletí vzduchom ďalej a ďalej,
kým sa nevyparí a bude preč.
O chvíľočku celkom zmizne.
S ňou zmiznú aj všetky ostatné.

A ja môžem začať kresliť svoje sny...

Lucia Saková, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (1/2013)

Krajina ticha

„Zase sa hádajú? Vari tu nikdy nebude ticho?“
zahundrala Alexa, ktorá si práve písala poznámky do
tajného denníka. Mala v ňom všetko – aj rodičovské hádky. Vybehla
z bytu na ulicu. Až vtedy si spomenula, že zabudla schovať svoj tajný
denník. Ale už sa jej nechcelo vrátiť domov. Vošla do parku, kde hľadala
vytúžené ticho. Vtom zbadala malú búdku, ktorá tam predtým nebola.
Vošla do nej. Bola prázdna, videla len špinu, pavučiny a jedno zrkadlo.
Toto zrkadlo ju lákalo, aby sa doň pozrela. Prikročila k nemu. Zrazu fúúúú!
Zafúkal vietor a Alexa sa ocitla na úplne neznámom mieste. Na krásnej
zelenej lúke rástli hríby a kvety vysoké ako stromy. Zrazu nad ňou preletel
drak. Ale keď sa lepšie pozrela, zistila, že je to nádherný farebný motýľ.
„Ten mi neublíži, je taký krásny!“ povedala si a pokračovala vo svojej
výprave. Cestou stretla malého škriatka so špicatými ušami. Jeho veselé

očká pozerali na Alexu priateľsky.

„Kto si, slečna? Ako si sa sem dostala?“ opýtal sa jej.

„Volám sa Alexa. Ani sama neviem, ako som sa sem dostala. Pamätám si
len to, ako som zbadala zrkadlo, pozrela som sa doň, zafúkal vietor a ja
som sa ocitla tu. A čo je toto vlastne za miesto?“ spýtala sa.

„Fantázia,“ odvetil škriatok tajomne.

„Fantázia? Myslela som si, že Fantázia existuje len v rozprávkach,“ začudo-
vala sa Alexa.

„Ak chceš, mohol by som ti to tu poukazovať,“ navrhol škriatok.

„Dobre,“ súhlasila.

So škriatkom sa vozila na kvetinovej dráhe, lietala na obrovskom motýľo-
vi, skákala na želatínovom hrade a prežila mnohé úžasné veci. Na tomto
mieste jej bolo skvele. Dlhú dobu sa so škriatkom rozprávali a okolo bolo nád-
herné ticho. Daroval jej aj čarovné zrkadlo.

„Keď sa doň pozrieš, uvidíš, čo sa deje v tvojom svete,“ vysvetľoval jej.
Alexa ho hneď vyskúšala. Uvidela svojich rodičov, ktorí boli zúfalí, keď ju
nikde nenašli. Otec išiel na políciu a mama sedela v Alexinej izbe a listova-
la v tajnom denníku. Pri jeho čítaní plakala.

„Prečo som si nikdy nevšimla, ako moje dieťa trpí?“

Alexandra v tom momente úplne zabudla na starosti, hádky, krik a zatúžila
vrátiť sa k rodičom.

„Musím ísť ihneď domov. Kde je tu východ?“ spýtala sa.

Škriatok ju doviedol k obrovskému zrkadlu.

„Musíš doň pozrieť, znova zafúka vietor a ty sa ocitneš na tom istom mies-
te, odkiaľ si sa do sveta Fantázie dostala.“

Tak sa aj stalo. Alexa sa ponáhľala domov. Keď ju mama zbadala, veľmi sa
potešila.

„Kde si bola, srdiečko?“ spýtala sa jej ustarostene.

„Bola som na mieste, kde mi bolo dobre. Nikto sa tam nehádala ani nekričal.
Bolo tam nádherné ticho.“

„Neboj sa,“ prerušila ju mama, „aj tu sa už budeš cítiť dobre.“

„A kde je otec?“ zaujímala sa Alexa.

„Išiel na políciu nahlásiť, že si sa stratila.“

Otec sa o chvíľu vrátil. Keď našiel Alexu doma, veľmi sa potešil. Odvtedy
sa už rodičia nehádali. A ríša Fantázie? Možno ju využívajú ďalšie deti, lebo
Alexa ju už nepotrebuje.

Lucia Šišoláková, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (2/2013)

Krokodíl a netvor

Jeden malý krokodíl,
preplával raz celý Níl.
Dostal sa až do mora
a tam stretol netvora.
Veľký bol, šiel z neho strach,
plachty mal a viezol hrach.
Nebojže sa, krokodíl,
len ty pekne ďalej choď!
To, čo dneska stretol si,
nie je netvor, ale loď!

Branislav Kvočka, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (2/2013)

História mojej vlasti

Udalosti, ktoré sa v minulosti stali, sa dajú rôzne zaznamenať. Dajú sa odfotiť, nakresliť, dá sa o nich napísať báseň, alebo sa dajú spracovať nejakým iným spôsobom. Takisto aj bitka pri Moháči bola rôzne spracovaná. Tento text bude opisovať túto bitku z pohľadu jedného slovenského, naverbovaného študenta. Keďže bol študent, mohol zapísať všetko, čo videl a počul.

27. august 1526 (približne)

Po celodennom pochode sme konečne zastali. Museli sme, pretože väčšina odmietla pokračovať. A ja medzi nimi, pretože na takéto dlhé cesty naozaj nie som zvyknutý.

Myslím, že mi začína chýbať škola. Nejaký študent mi povedal, že ma počul recitovať zo spánku básničku. Boli sme pri meste Moháč, vraj to bude dobré miesto na boj, pretože je tu potok. Naozaj netuším, ako môže potok pomôcť v boji.

Ten istý deň o niečo neskôr

Skúsenejší vojaci nás mali naučiť bojovať, aby sme boli aj užitoční. Zdôrazňujem, že nás mali niečo naučiť, pretože sa im to nepodarilo. Podľa toho, ako sa niektorí oháňali mečmi, skúšam tipovať ich povolania. Jediný komu to šlo dobre, bol kováčov syn, predpokladám, že jeho otec ukované

meče aj skúšal. Mňa pre istotu k zbrani ani nepustili. Povedali, že budem vzadu a budem pomáhať zraneným. (Asi ujsť...). Alebo si mysleli, že ich vyliečim, pochybujem však, že budem vedieť, ako sa napravuje zlomená kosť. Tá kopa svalov si asi naozaj myslí, že keď je niekto študent, hneď musí všetko vedieť.

28. august 1526 (približne len dátum, rok viem naisto)

Dnes ráno som zbadal kráľa Ľudovíta. Vyzeral hrozne, bol bledý a pod očami mal kruhy. Asi tiež v noci veľa nespál. Podľa toho čo som počul od ostatných, nemá, citujem, „jasne stanovenú taktiku“.

Nevypadá to s nami veľmi dobre. Pred chvíľou prišiel zved a nahlásil stav nepriateľskej armády. Zlé správy sa šíri rýchlo, a preto sa to už aj ku mne dostalo. Turci majú 60 000 vojakov, janičiarov (cha-cha), teda janičiarov (ako mohol niekto také slovo vymyslieť?). Podľa mojich výpočtov nás je približne 25 000, takže keby ich bolo 5 000, tak by sme mohli vyhrať (nehovorím že by sme nevyhrali, ale máme DOSŤ malé vojsko, nikomu sa dvakrát nechce, veľká časť z nich ani nevie držať zbraň a ešte k tomu tá taktika).

29. august 1526 (teraz to viem presne)

Myslím, že mám ešte chvíľu čas. Skúsím opísať to, čo som počul o vodcovi nepriateľských vojsk. Volá sa sultán Sulejman a dokonca ho prezývajú „Nádherný“, videl som jeho portrét a nezdá sa mi vôbec taký nádherný. Podľa toho portrétu je strašne tučný a to mi pripadá, ako keby sa vysmieval ľuďom, že on na to má. Priebeh bitky nemôžem komentovať, pretože som ani len netušil, ktorí sú naši a ktorí nepriatelia. Nemal som veľa práce s liečením rán, pretože som bol tak ďaleko, že kým ku mne dobehli, odpadli počas cesty. Koniec. Turecká armáda vyhrala. Nevie, čo by som mal k tomu ešte napísať... Počkať! Vidím niekoho bežať mimo hlavnej skazy. Samozrejme, že odtiaľ stále niekto uteká, ale teraz sa mi zdá, že je to kráľ. Nevie, nezdá sa mi to, pretože sú pri ňom len dvaja vojaci. Jasné! Už viem, načo bola tá rieka, na taktický ústup. Kráľ, teraz viem naisto, že to je on, a jeho dvaja vojaci sa snažia prejsť cez potok. Kráľ ide na koni, takže ho snád neodnesie vodný prúd. Ale nie... Práve som bol svedkom ďalšej katastrofy. Kráľ sa pri prechode cez tú riekku zošmykol z koňa a skončil vo vode. Už neviem z akého dôvodu, ale išiel som sa pozrieť na bojisko. Myslel som si, že tam už nikto nebude, keď vtom som začul niekoho hovoriť. Mal som šťastie, že som nezačal vykrikovať a mávať rukami, aby si ma všimli, pretože to by bolo to posledné, čo by som urobil. Boli to tureckí vojaci. Rýchlo som sa

schoval za skalu a čakal, kedy odídu. Kým som tam tak ležal, začul som ich rozhovor. Trochu som sa čudoval, že im rozumiem, ale bol som si istý tým, že to sú Turci a aj tým, čo som počul. Zdalo sa, že sú na stráži a čakajú na hlavnú uhorskú armádu. Oni nevedeli, že toto bola hlavná armáda.

Keď si teraz s odstupom času spomeniem na udalosti moháčskej katastrofy, som si istý, že by sme vyhrali, keby nás bolo viac, alebo keby sme si aspoň viac verili. Do školy som sa už nevrátil, ale pridal som sa k dobrovoľníkom, aby som bojoval za našu slobodu.

Paulína Maškovičová, ZŠ s MŠ kráľa Svätopluka, Šintava (1/2014)

Kam sa môj život uberá vďaka mame a tete Márii

Píše sa rok 2014, v ktorom si literárna verejnosť pripomenie 50. výročie úmrtia mojej obľúbenej spisovateľky, Márie Rázusovej-Martákovej. Teta Mária, ako ju nazývam vo svojom príbehu, významne ovplyvnila môj život. Spolu s mojimi rodičmi, teda predovšetkým s mamou, s ktorou žijem, sa podieľala na mojej výchove. A ako? To Vám teraz rozpoviem vo svojom príbehu...

Október 2004

Keď som bola malé dievčatko, moji rodičia sa rozviedli. Mala som vtedy iba 5 rokov, keď sme v našom dome zostali bývať sami s mamou, dedkom a babičkou. Bolo to pre mňa ťažké obdobie. Mamina, ktorá je inak veľmi múdra a sčítaná, mi pred spaním večer čo večer čítala básničky a rozprávky, ktorými sa ma snažila priviesť na krajšie myšlienky. A väčšinou sa jej to aj podarilo... Po púťavých a napínavých príbehoch pomaly prichádzal spánok... a ja som snívala svoje rozprávkové sny. Na mamu som bola citovo naviazaná, stala sa mojím vzorom. Jedného večera, keď som si líhala spať, som sa mamy opýtala: „Mami, povedz mi, kedy budem taká veľká a múdra ako ty?“ Mama sa na mňa milo usmiala, pohľadila ma po vláskoch a na moju otázku odpovedala veršami, ktoré som si vo svojej mysli uchovala dodnes.

„Na nebi vyšla hviezdička,
ešte je celkom maličká.
Ešte len slabo svieti,

no svetom rýchlo letí.
Má všetko to, čo má mať,
čo môže mnohým ľuďom dať.
Žiaru a svetlo, ligot a jas,
a ešte mnoho pekných krás.“

A vzápätí dodala: „Tieto pekné verše napísala pred mnohými rokmi teta Mária pre také zvedavé deti ako si ty.“ „A prečo, mami?“ spýtala som sa. Mama odvetila: „Pretože aj teta Mária vie, že nie je dôležité, či sme malí alebo veľkí, ale to, aké máme srdce.“

„A aké má byť moje srdce, mami?“ opýtala som sa. Na to mi odpovedala: „Veľké pre všetkých, také, aby si ním dokázala ľúbiť mňa, ocka, iné deti, tety, ujev, ale aj zvieratká a kvetinky.“ Jej teplé slová sa mi vtedy hlboko vryli do srdca. Teta Mária sa mi ihneď zapáčila, a preto som sa o nej chcela dozvedieť čo najviac. Mama mi preto vyrozprávala jej životný príbeh, v ktorom som sa okrem iného dozvedela aj to, že teta Mária bola kedysi dávno pani učiteľkou a mala veľmi rada detičky. A od toho dňa ma verše spisovateľky a prekladateľky Márie Rázusovej-Martákovej začali sprevádzať životom.

August - September 2006

Babičku a dedka mám veľmi rada. Dedko pochádza z Kysúc a babičkini predkovia boli maďarskí prisídlenci. Babička je maďarskej národnosti, ale narodila sa a vyrastala na Slovensku. Pri dedkovi sa však veľmi rýchlo naučila po slovensky, napriek tomu sa v jej reči zachoval maďarský prízvuk. Dedko jej to však našťastie nikdy nezazlieval. Spomínam si na naše spoločné dovolenky s mamou a starými rodičmi. Navštívili sme viacero zaujímavých krajín, ale všetci sme sa zhodli na tom, že najkrajšie dovolenky boli práve tie, ktoré sme strávili u nás, na Slovensku. Vždy keď zavítame do Tatier, sme očarení ich krásou.

V jeden slnečný prázdninový deň, keď sme sa štvrali na štíty našich hôr, babička vyslovila vetu, ktorú som si uchovala v pamäti: „Nemôžem tomu uveriť, kde sa vzalo toľko krás v tejto malej krajine?“ A my ostatní sme s ňou mohli len súhlasiť.

Po prázdninách som sa s malou dušičkou prvýkrát ocitla v školskej lavici. Jedného dňa počas vyučovania nám pani učiteľka prečítala báseň „Povedzte mi, dieťa“ mne už dobre známej spisovateľky...

Dieťa moje, povedzte mi,
v akej bývate to zemi?
Či ste na váš kútik malý
všetku krásu sveta vzali?
A či je to raja časť?
To Slovensko - moja vlasť.

V tej chvíli som si spomenula na slová mojej babičky, ktoré presne vystihovali úryvok z básne. A bola som rada, že moja teta Mária mala ako vždy pravdu. Slovensko je skutočným a najkrajším rajom na zemi!

Január 2014

Mám 14 rokov a som obyčajné a večne zvedavé dievča. Nevieťm toho ešte veľa o živote a vôbec netuším, ktorým smerom sa bude uberať. Som však presvedčená, že sa budem snažiť žiť svoj život čestne a slobodne. Presne tak, ako mi to mama neustále zdôrazňuje. Ona sama hovorí: „Skutočnú veľkosť človeka spoznáme vtedy, keď sa rozhodne radšej večne trpieť, než urobiť čokoľvek proti svojmu svedomiu.“ Inokedy mi zas povie: „Ak chceš pokojne spať, zober si so sebou do postele čisté svedomie.“ A týmito jej slovami sa snažím vo svojom živote aj riadiť. Nemôžem však povedať, že tak bolo vždy. Raz sa mi stalo, že som zradila svoju najlepšiu priateľku. Nevieťm prečo, ale zrazu som sa ocitla v pokušení urobiť niečo nekalé. Možno to bolo z hrdosti, možno pre moju slabosť odolať materiálnym veciam, ktoré mi boli prisľúbené za zradu. Dnes už však viem, že zradiť priateľa je ako zradiť seba samého. Zrada spôsobuje bolesť a trápenie, a preto radšej volím „čisté ruky“.

Keď príde tvojho pokušenia chvíľa,
že by si mohol priehršťami brať,
i keby tma ti každú stopu skryla,

ty musíš, brat môj, čisté ruky mať!
Len čistý človek robí čisté veci,
len čistý všetko riečiť sa odváži,
len čistý svetu úcty skladá smelo,
len za čistým je Pravda na stráži.

Preto choď, brat môj,
v plášti rozodranom,
maj viacej mozoľov, menej peňazí,
ale buď slobodný, buď sebe pánom,
a žiadna z temných síl ťa nezrazí.

Ďakujem ti, teta Mária, za tieto krásne verše... Ukázali mi životný smer, ktorým sa chcem uberať aj naďalej. Len potom budem pokojne spať, len potom sa nebudem ničoho a nikoho báť...

A to bol môj príbeh, o ktorý som sa chcela s vami podeliť. Vďaka mame a tete Márii som sa naučila mnoho vecí. Pochopila som, že nie je dôležitá veľkosť človeka. Omnoho dôležitejšie je to, čo človek ukrýva vo svojom srdci. Už nepatrím ani k dievčatám, ktoré nedokážu v noci spať, lebo pred spaním si vždy spomeniem na slová mojej mamy a na verše tety Márie, a preto si do postele vždy líham nielen s čistými rukami, ale aj s čistým svedomím. A v neposlednom rade som sa naučila milovať svoju rodnú vlasť - Slovensko, našu malú - veľkú krajinu.

Preto veľké ďakujem patrí tebe, mami, a vám, moja milá teta spisovateľka Mária...

Alexandra Kubalcová, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (1/2014)

Tajomný príbeh o vode

V jednej malebnej dedine bývalo malé dievčatko menom Viky. Nemali ju v škole radi a nikto nevie prečo. Vysmievali sa jej a neraz jej aj ubližovali. Jedného dňa sa Viky rozhodla, že utečie do ďalekého lesa. Išla a išla, kam ju oči viedli.

Odrazu začula tiecť vodu. Ani nevedela prečo, pobrala sa smerom, odkiaľ voda zurčala. Od únavy padla na brehu do mäkkého lístia, ktoré ju prikrylo ako mäkučká perinka a tvrdo zaspala.

Odrazu sa ale strhla zo sna a začala horko nariekať. Vtom začula, ako si niekto pohmkáva lúbeznú melódiu. Nesmelo sa poobzerala okolo, ale nablízku nebola živá duša.

Nabrala odvahu a nesmelo sa spýtala, kto to je. Nikto neodpovedal, ale zodvihol sa ľahký vánok a priniesol posolstvo od vody. Voda nabádala Viky, aby sa už nebála a prezradila jej, že vie o bôli, ktorý ťaží jej malú dušičku. Poradila jej, aby pokojne spala, lebo ona ju bude strážiť a bdieť nad sladkým spánkom.

„Ráno je múdrejšie večera“, šepkala voda svoju uspávanku.

Keď svitol nový deň, Viky pozdravila vodu a ona ju nabádala, aby sledovala vodný tok, ktorý ju dovedie domov. Viky išla po prúde rieky a počúvala, čo jej voda radí. A radila jej múdro.

Doma sa zvitála s mamičkou, ktorej Viky veľmi chýbala a bála sa o ňu. Aj v škole si niektoré deti uvedomili, že sa k nej nesprávali tak, ako mali.

Ale boli aj takí, ktorí skúšali jej trpezlivosť a vysmievali sa jej naďalej. Viky však zodvihla hlavu, nevšímavo prešla okolo posmešárov a už sa vyprovokovať nenechala.

A div-divúci, zabralo to.

Keď sa ráno Viky prebudila vo svojej posteli, už vedela, aké budú v škole jej reakcie na posmešky spolužiakov.

A za to vďačí tajomnej vode z jej sna.

V. Valenská, ZŠ Gejzu Dusíka, Galanta (2/2014)

Elvarázsolt kastélyban jártam

Egy gyönyörű szép nyári napon a barátnómmal, Zsókéval játszottam az új labdával. A labdám elgurult, futottam utána, de nem találtam meg. Szomorúan mentem haza. Apukám leküldött a pincébe, hogy hozzak fel kompótot. Lementem, és beestem egy lyukba, ami egy föld alatti csúszda volt. Amint a csúszda végéhez értem,

egy csodaszép vidéken találtam magam. Elindultam, hogy megkeressem a kiutat. Útközben mindenféle csodalénnel találkoztam: békafejű oroslánokkal, bagolyfejű kacsákkal, virágtündérekkel és még sok egyéb lénnel. Ahogy mentem tovább, találtam egy káprázatos kastélyt. Gondoltam, bemegyek. Kinyitottam a kastély ajtaját, és láttam, hogy Zsóka ül a trónon. Úgy éreztem, hazaértem. Uralkodásunk alatt sok élményben volt részünk, például felrepültünk a holdra, és megízleltük, sajtból van-e. Természetesen abból volt. Onnan ejtóernyővel egy őserdőbe landoltunk és ősemberekkel vacsoráztunk.

Mielőtt desszertként minket is elfogyasztottak volna, felébredtem álomból. Igaz, az álom szertefoszlott, de Zsóka barátnóm megmaradt.

Varga Lilla, Kodály Zoltán Alapiskola, Galánta / ZŠ Zoltána Kodálya, Galanta (2/2014)

Egy radírgumi története

A radírgumit Miának hívták. Már egy hete ott feküdt Zoji íróasztalán. Tudjátok, Zojit nevezte el így kistestvére, amikor még nem tudott beszélni. A radírgumi nagyon bánkódott, hogy Zoji nem rakta be őt a tolltartójába. Szeretett volna találkozni barátaival, vidáman radírozni a tanulók hibákkal telicsúfított munkáit. De Zoji csak az autós radírját hordta az iskolába, vagyis mindig a legújabbat. A régi játékaik sem érdeklik, mindig csak a legújabbal játszik.

Egyszer történt az iskolában, hogy barátja kölcsönkérte radírját. Délután Zoji rajzot készített az iskolában. Javítani kellett volna rajta, de nem találta a kedvenc radírját, az autósat. Kérte anyukáját, hogy vegyen újat. Édesanyja rámutatott az asztalon árválkodó Miára, és azt mondta: „Fiam, nem tetszik, hogy nem becsülsz meg sem a tanszereid, sem a régi játékaid! Új dolgot akkor veszek, ha megváltozik a viselkedésed!” Zoji lehajtotta a fejét, nagyon elszégyellte magát.

Morovics Lara, Mészáros Dávid Alapiskola és Óvoda, Nagymácséd / ZŠ s MŠ Dávida Mészárosa, Velká Mača (2/2014)

A buta lány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány. Ezt a lányt úgy hívták, hogy Zoé. Egy szép nap, amikor a barátnőivel játszott, megpillantott egy kóbor kutyát. Haza akarta őt vinni, de a szülei nem engedték. Zoé azt hitte, hogy az nem egy kutya, hanem macska. Ezért eladta jó kis pénzért. Eláruljam mennyiért? Hát, 8 euróért! Azon vett egy malacot, de azt hitte, hogy az egy tyúk. Eladta hát azt is, és az árán madarat vett. A madárról azt hitte, hogy egy kalap. A fejére tette hát, és ment az iskolába. A gyerekek kinevették. Zoé nem tudta, miért nevetnek rajta. Kamilla szöjt neki, hogy vegye le a fejéről a madarat.

- Miért kell levennem a kalapot a fejemről? - kérdezte Zoé.

- Az nem kalap, hanem kismadár! - válaszolta Kamilla.

Zoé levette fejéről a madarat, eladta, és az árán igazi kalapot vett.

Risnyovszky Dorina, Mészáros Dávid Alapiskola és Óvoda, Nagymácséd / ZŠ s MŠ Dávida Mészároša, Velká Mača (2/2014)

Lopta

Letela lopta ponad školu,
padla rovno pred zborovňu.

Náš fyzikár veľkým skokom,
skúma loptu mikroskopom.

Chemikárka uvažuje,

s čím tá lopta reaguje.

Zemepisár k mape beží,

kde tá lopta asi leží.

A náš slávny dejepisár,
do dejín ju zapísal.

Slovenčinár sa raduje,
že tú loptu vyskloňuje.

Telocvikár istá vec,
bude z neho športovec.

Riaditeľ sa priznal,
že tú loptu včera vyhral.

Igor Sebastian Sameš, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta, (2/2014)

Večné slnko

Slnko je dar ďaleký,
vydrží však naveky.

Existujúc vo večnom teple,
experimentujúc láskou,
dychtiac po večnom tepe,
žiť tajuplnou nenávisťou.

Smiať sa bez zábran,
snívať svoje sny,
existuje veľa brán,
ale iba jedna je bez lži.

Slovo je slovo,
Slnko je dar slova.

Preto ja viem,
že raz všetko vyprchá,
ale iba jedno nie.

Naše večné Slnko.

Lujza Svitáková, ZŠ Gejzu Dusíka, Galanta, (2/2014)

Život je ako hra...

Zdalo by sa, že môj vek, keď život mám ešte len pred sebou, ma neoprávňuje na hlboké úvahy o ňom. Predsa mi však prejde hlavou myšlienka o mojom bytí. Som vďačná mojim rodičom, že mi dali taký vzácny dar, dar života.

Čo je to život?

Niekde som raz čítala, že život je ako hra. Nezáleží na tom, ako dlho trvalo predstavenie, ale na tom, ako dobre bolo zahrané. Každý z nás sa ho snaží žiť podľa svojich predstáv. Život je krásny, plný snov, ale zároveň môže byť aj krutý. Mnohokrát sa zamýšľame aj nad smutnými vecami, ktoré sa nám v živote stali, ale práve to nás posúva dopredu.

Čo si môžem viac priať ako žiť v dobrej rodine, kde si môžem užívať bezstarostné detstvo. Aj to je šťastný život, keď sa ráno zobudím, vonku spievajú vtáčky a jemné slnečné lúče ma šteklika na tvári. Vbehnem do kuchyne a tam sa mi prihovorí moja mama, ktorá mi s láskou pripravuje raňajky i desiatu.

Prídem do školy, kde mám kopu kamarátov, učiteľov, ktorí sa snažia dať nám do života čo najviac.

Keď si predstavím, koľko detí môže o takomto živote len snívať... Tak veľmi by som im chcela pomôcť. Vedí to je zmysel života. Robiť dobro a pomáhať tým, ktorí to potrebujú.

Myslím si, že život je mozaika maličkostí, kedy môžeme niečo dobré spraviť nielen pre seba, ale aj pre iných. Často môžeme niekomu pomôcť a potešiť ho už len tým, že ho počúvame. Aj toto je súčasťou hry života. Tú svoju hru túžim odohrať tak, aby mi na konci predstavenia ešte dlho tleskali.

Nakoniec, každý z nás by si mal uvedomiť, že život je taký krátky a žijeme ho len raz. Preto ho nepremárnime zbytočne, žime ho s láskou a pokorou.

Aneta Modrovičová, ZŠ, Štefánikova ulica, Galanta (1/2015)

Neposlušný mimozemšťan

Za marsovými horami, za marsovými dolami žil jeden neposlušný mimozemšťan. Volal sa Jurko. Mal dvetisícpäťsto rokov, u nás na Zemi je to dvanásť. Práve začínal mať mimopubertu. Rodičia mu nechceli dovoliť chodiť von s kamarátmi, pretože bol stále viac a viac výmyselný. Ale Jurkovi sa to nepáčilo. Ani zákazy od rodičov ho neodradili a svoj vzdor prejavoval naplno. Chodil von cez mimookno s príchuťou mimohrušky. Onedlho Jurkovi rodičia zistili, že chodieval von za mimokamarátmi. Zasadla rodinná rada za mimostôl. Rodičia Jurkovi poriadne prehovorili

do duše, vynadali mu, že chodí potajomky von a hlavne mu vysvetlili, aké je to nebezpečné a ako sa oňho boja, keď nevedia, kde sa ich milovaný syn nachádza. Jurko im zase vysvetľoval: „Viete, chcel by som chodiť s kamarátmi von, ale vy ste mi to zakázali. Viem, že je zlé, keď nevíete, kde som. Veľakrát ste museli na mňa zavolať mimopolíciu, aby ma našla, ale ja som už pochopil, že vám na mne záleží a viac nechcem z domu utekať!“ A tak mu rodičia odpustili všetky mimohlúposti, ktoré napáchal. Potom po dohode s rodičmi chodieval von s mimokamarátmi a zažili spolu veľa mimodobrodružstiev.

Ponaučenie: Nerobiť pred rodičmi tajnosti, ale všetko im povedať.

Dominik Kráľovič, ZŠ s MŠ, Zemianske Sady (1/2015)

George hangya élete

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hangya, akit George-nak hívtak. Kérditek, hogy ki mindenki? Ha igen, hát elmondom. Az erdő lakói. Például a medve, a róka, a nyúl, a sárgarigó és az egér a bagollyal együtt. Egy szép napon George elment a templomba egy rövid misére. Találkozott a bagollyal, aki az egyik legjobb barátja volt.

Mikor a mise véget ért, George összefutott Füttyörivel, a rigóval, aki a templom tetején fészket épített magának.

George annyira megörült, hogy a potroha sem bírt megállni örömeiben. Szaladt Füttyöri után, hogy megdicsérje a fészket, de Füttyöri azt kiáltotta: „Ne gyere a fészkek közelébe, mert félek, hogy összedől, már vagy harmadszor építem újra!” George megsértődött, és böggve indult haza. Amikor hazaért, nem tudott másra gondolni, csak a barátságra. Egy óra múlva kapott egy levelet. A levélben ez állt:

„Kedves George! Szeretettel meghívlak a december 12-én levő születésnapomra 15:30-ra.

Köszönöm, hogy elolvastad a levelet.

Nyuszi”

George összeszedte a cókókját, és elindult a nyuszihoz. Útközben azon törte a fejét, milyen ajándékot vegyen neki. Gondolta, elmegy a medvéhez, a tortapékhez, és megkéri őt, süssön egy répás tortát. Amikor a torta elkészült, elvitte a nyuszinak, és boldog szülinapot kívánt neki.

A csodálatos buli után George hazament, és talán még ma is boldogan él, hacsak azóta nem búsul.

Fazekas István, Kodály Zoltán Alapiskola, Galánta / ZŠ Zoltána Kodálya, Galanta (2/2015)

Bociany

Bola raz jedna dievčina menom Alexandra Brilianta. Stále snívava, že chce byť bocianom, a nie človekom. Ved' byť bocianom môže byť úžasné! Mama s otcom jej dohovárati, že nech je rada tým, kým je - teda človekom. Ale Alexandra túžila byť bocianom, bolo jej jedno, čo jej rodičia hovoria.

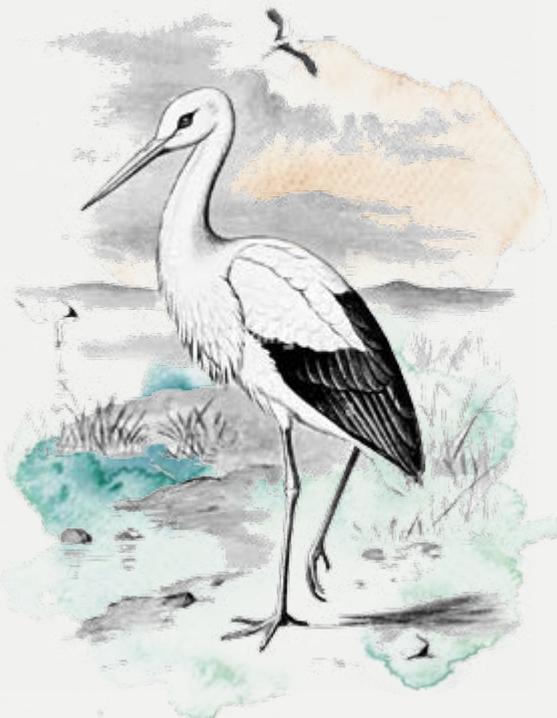
Alexandra poznala jednu čarodejnicu Hildu, ktorá mala pomôcť s jej premenou na bociana. Hilda jej povedala: „Súhlasím, ale musíš mi priniesť ako odmenu za tvoju premenu drahokam z jaskyne Temnín!“ „Súhlasím, súhlasím!“ opakovala Alexandra.

Bola ochotná urobiť hocičo. A tak sa vybrala do jaskyne Temnín. Bežala a bežala, až došla pred jaskyňu. Vstúpila dnu. Všade tma. Až zrazu, niečo sa v dialke blyšťalo. Pristúpila bližšie a tam ho zbadala. Krásny drahokam! Schmatla ho a bežala, čo jej nohy vládali.

Keď prišla k Hilde, s úsmevom na tvári jej ho podala. Hilda začala so zaklínadlom:

„Halama, bulama, šik!

Dunda, bulka-bum!

Bocian!”

A zrazu bol z Alexandry krásny bocian. Vzlietla a letela, letela k najbližšiemu krdľu. Skamarátila sa s bocianom menom Filip. Veľmi si rozumeli. Filip pozval Alexandru k čarovnej vode. Po čase sa do seba zalúbili. Ale Filipovi rodičia so vzťahom nesúhlasili, lebo zistili, že Alexandra je začarovaný bocian, ktorý bol predtým človekom. Filip ale povedal, že mu nezáleží na tom, kým bola, ale kým je.

Po čase sa s tým Filipovi rodičia zmierili. Ale Alexandrini rodičia boli veľmi smutní. Nevedeli, čo sa stalo s ich dcérou. Až raz sa stretli s Hildou, keďže videla na nich, že sa veľmi trápia. Prezradila im teda, čo sa s Alexandrou udialo.

Rodičia sa rozhodli hľadať Alexandru. Po dlhých dňoch hľadania ju nakoniec našli. Videli, že je šťastná s Filipom a s jej novou rodinou. Aj tak však túžili mať svoju dcérku aj ako človeka. A tak im Hilda vyrobila čarovný náhrdelník, ktorý keď si Alexandra nasadila, mohla sa hocikedy premeniť na človeka.

A tak mohla byť Alexandra so svojou ľudskou aj bociaňou rodinou.

Claudia Mikulicsová, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (2/2015)

Správy

Ráno som vyšiel von z domu a bežal si kúpiť ranné noviny.

Na titulnej strane stálo: Včera navečer okolo dvadsiatej prvej hodiny zomrel Filip Peter Vandalský. V mestskom parku ho podľa svedkov zabil Justín Mikula. Niekoľko spoza kríkov vystrelil na Mikulu, ale ten sa strele vyhol, a do rany sotil Vandalského... Viac na str. 12.

Rýchlo som listoval, až som sa dostal k môjmu cieľu.

Tam text pokračoval: K Vandalskému pribehol muž, ktorý rýchlo zavolať záchranku. Podľa svedkov Vandalský niečo neznámemu hovoril. Keď dohovoril, neznámy z miesta činu utiekol.

Mikulu hľadajú. Utekol aj s pol miliónom €. Dozvedeli sme sa, že tlačil falošné bankovky... Ďalej som už čítať nemusel. Noviny som roztrhal a hodil do koša.

Aj keď napísal novinár všetko tak ako bolo, zdalo sa mi to nemožné. Musím zistiť, kde býva Vandalský. Nemusí mať pravdu, že po jeho smrti im dá pokoj. Vytiahol som notebook z tašky na pleci a sadol si na najbližšiu lavičku.

Notebook som mal v úspornom režime, takže hneď, ako som ho otvoril, som mohol zapnúť internet. Do Googlu som zadal heslo Filip Vandalský. Presne ako som čakal, bol ho už plný internet. Klikol som na najvyšší odkaz, ktorý ma preniesol na internetovú stránku Chudáci a ich rodiny. Prvé, čo som si na stránke všimol, bola veľká fotka Vandalského. Pravdepodobne s jeho dcérou a manželkou. Jeho dcéra sa volala Sára a hoci mala obnosené a ošúchané oblečenie, vyzerala k svetlu. „Pane?“ vyrušil ma plachý hlas. Zavrel som notebook a unudene som pozrel na osobu, ktorá ma vyrušila. No hneď, ako som si uvedomil, kto to je, unudenosť vystriedal spokojný úsmev. To dievčaťu dodalo odvalu a tiež sa na mňa usmialo, hoci smutne. So súcitom som jej povedal: „Tvojho otca mi je ľúto.“ Vandalského dcéra prižmurila oči a povedala: „Netuším, odkiaľ viete, kto som a ani ma nezaujímá váš súcit! Ja som sa vás len chcela spýtať, koľko je hodín?!“ S povzdychom som sa pozrel na hodinky a odpovedal: „9:34 a prečo mi netykáš, veď mám len sedemnášť, a ty plus/mínus tak isto!“ S tichým poďakovaním odbehla.

„Prečo vždy všetko pokazím, prečo?“ zašepkal som.

Zbalil som notebook, zobral som tašku na chrbát a bežal za ňou.

Kristína Horváthová, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (1/2016)

Nem elég

A tizennégy éves Peti nem értette testvérét. Amint hazajött, egy szó nélkül besietett a szobájába, és csak kajálni jött ki, illetve néha még azt sem. Úgy két éve kezdődhetett mindez, amikor testvére elkezdett azzal az átkozott stratégiai játékkal játszani. Azelőtt színegyes tanuló volt, most éppen csak átrugdosták a tanárok. Ma volt a tizenhatodik születésnapja. Valószínű, hogy ő ezt észre sem vette. Peti úgy döntött, mindenképpen megpróbálja visszahozni a régi tesóját. Utána szólt hát, amikor becsörtetett az ajtón.

- Szia, boldog születnapot! Nem megyünk ki focizni? Már vagy ezer éve nem voltunk.

- Fogd be! - jött a válasz halkán, de szigorúan. Na most már elég! Miért beszél vele így Márk?! Nem tágitott, elindult utána és követte a szobájába. Márk ledobta magát az ágyára, és elkezdte nyomkodni a telefonját. Közben valamiket motyogott magában „Nem elég, nincs elég idő”.

- Mire nincs idő? - kérdezte kíváncsian Peti. A fiú arcszíne ekkor vörös-

re, majd halványlilára váltott. Valószínűleg észre sem vette, hogy testvére sunyi módon követte.

- Te mi a fenét keresel itt? - ordította magánkívül.

- Mire nincs elég idő? - kérdezte még egyszer higgadt hangon Peti, s úgy döntött, addig kérdegeti, míg nem kap kielégítő választ.

- Mit érdekel az téged? Úgysem értesz hozzá!

- Akkor magyarul el! Addig nem megyek ki, míg el nem magyarul od.

- Fogd be!

- Hát jó, akkor megyek és megmondom anyának, hogy még a saját születésnapodról is elfeledkeztél, simán elveszi majd pár hónapra a telód.

- Nincs elég időm összegyűjteni nyolc millió aranyat. Persze te ezt úgysem érted.

- És ha nem gyűjtöd össze, akkor mi lesz? - kérdezte Peti maró gúnnyal. Márk nem felelt. Ez jó jel. - gondolta Peti.

Matekóra volt. Márk természetesen egész órán a pad alatt játszott. Tekintete időnként megakadt egy fekete hajú, hófehér arcú lányon. Már legalább két éve nem beszélt vele. Régebben állandóan kedveskedett neki, virággal lepte meg, vagy elvitte az iskolatáskáját. A gond csak az volt, hogy a lány ezalatt egy másik fiúval járt. Márk úgy tudta, már pár hónapja nincsenek együtt, de ennek nem tulajdonított nagy jelentőséget. Csengettek. Márk nem állt fel rögtön a helyéről, mert még éppen játékban volt. Amikor felnézett, egy sugárzó tekintettel találta magát szemben. A lány volt az. „Szia Márk!” A fiú gyorsan zsebrevágta a telefonját, és végigfuttatta az agyán, hogy mit is akarhat ez a csodálatos teremtmény.

- Szia Aliz! Hát te?

- Nem figyeltél az előbb? - kérdezte csodálkozva a lány.

- Ööö..., nem, kellett volna?

- A tanár azok nevét sorolta, akik rosszul állnak matekból, szétosztotta, hogy kinek kit kell korrepetálnia. Én csak jöttem időpontot egyeztetni.

A szombat délután neked jó lenne? Én akkor általában szabad vagyok.

- Hát persze, hogyne. - A fiú fellelkesedett. Így talán lesz alkalma meghódítani Aliz szívét.

- Három óra megfelel? - kérdezte mosolyogva a lány. Már ott volt Márk szája hegyén a válasz, amikor jelzett a telefonja. Ránézett és látta, hogy van alkalma újabb küldetésre menni a játékban. Ez kizökkentette a mámorból. Szombat három óra? Neki szombat estére kell nyolc millió aranyat összeszednie.

- Figyelj, nem hanyagolhatnánk ezt a korrepetálást? Én majd otthon megtanulom az anyagot, és azt mondjuk, hogy te tanítottad be nekem, oké? A lány arcán egyértelmű volt a csalódottság. Márk ezt valószínűleg nem vette észre, mert gondolatban éppen egy új stratégiát kezdett kidolgozni.

- Felőlem... - mondta már sokkal kevésbé lelkesen, és gyors léptekkel kiment a teremből. Márk csak most jött rá, hogy hogyan megsértette a lányt.

- Várj! - kiáltott utána, de már késő volt.

Kezdte felfogni, hogy mit tett. Hát ezt teszi vele az a játék? Van értelme egyáltalán annak, hogy összeszed nyolc millió aranyat a megadott időre? Szép lassan kezdte belátni, hogy erre tényleg nem elég az ideje... De nem a játékra nem elég, hanem az életre nem elég, hiszen közben egy csomó dolgot elmulaszt. Ránézett a telefonjára és hirtelen felindulásból letörölte a kedvenc játékát. Focizni akart, most rögtön focizni. Hazasietett és megkereste Petit. Érdekes módon a tesója a szobájában kuksolt, kivételesen nem könyvvel, hanem telefonjával a kezében. Odasietett hozzá, hogy megnézzé, mit csinál. Testvére ugyanazon játéknak a rabjává lett, mint ezidáig ő! Te jó ég! Ez nem lehet! Mit művelt a testvérevel?! Megfertőzte őt, ez katasztrófa. Vajon milyen gyorsan sikerül őt és magát visszahozni a való életbe?"

Kozmér Barbara, Széchenyi István MTNY Alapiskola és Óvoda, Felsőszeli / ZŠ s MŠ s VJM Istvána Széchenyiho, Horné Saliby (1/2016)

Nem vagyok már gyerek...

Emlékszem, amikor még egészen kicsiként, óvodáskoromban, anyukám meg akarta fogni a kezemet, hogy átvezessen az úttesten, mindig már-már felháborodva néztem rá, hogy én már nem vagyok kisgyerek! Erre a válasz: de te mindig az én kicsi lányom leszel. És ezt minden alkalommal

eljátszottuk, akárhányszor is kellett átkelni az úttesten. Egy idő után mintha ráuntunk volna a játékra, de akkor is mindig eszembe jutottak ezek a szavak. Például, amikor meg akartam mutatni, hogy már egyedül is elő tudom venni a szekrényből kedvenc poharamat, és kis híján leestem a székről, amire felálltam, - ezzel jól megrémítve anyut - igen is rá kellett jönnöm, hogy még nagyon is gyerek vagyok.

Iskoláskoromra, amikor már valaki kezének fogása nélkül is át kelhettem az úton, igaz futólépésben az illető mögött, hatalmas büszkeség töltött el. **NEM VAGYOK MÁR GYEREK!** Ekkor körülbelül hatéves koromban a reggeli készülődésnél akadtak gondok. Sehogy sem értettem, miért nem vehetem fel a kedvenc rövidujjúmat, amikor olyan szépen csillog a napsütés a havon. Nem vagyok már gyerek, hadd öltözzek egyedül - könyörögtem. De nem számított a szavam, azóta már megtanultam a dolog miértjét, a gyerek akkor öltözik, ha az anyuka fázik.

Azóta ismét eltelt pár év. Most, hogy arról kell döntenem mit is szeretnék az életben, mivel akarom tölteni az időmet, kezdek rájönni, hogy addig volt az igazán jó, amíg kézen fogva vezettek az úttesten, amelyen most egyedül kell elindulnom. A jelenlegi döntésképtelenség még azt is érezteti, hogy nem is akárhogyan, de szembeszéllel. Most amikor azt mondják nekem, hogy nem vagyok már gyerek, legszívesebben csak kiáltanék, igenis **GYEREK VAGYOK MÉG!** Gyerek, akit kézen fogva kell vezetni! Gyerek, akinek meg kell mondani, hogy melyik pólóját vegye fel! Gyerek, aki nem tud egy életről, a sajátjáról dönten!

Szalai Karola, Széchenyi István MTNY Alapiskola és Óvoda, Felsőszeli / ZŠ s MŠ s VJM Istvána Széchenyiho, Horné Saliby (1/2016)

O zimnej vločke

Jedného večera v zimnom období, práve na Vianoce, začali sa sypať z neba malé i veľké snehové vločky. Lenže čo sa stalo? Z neba náhodou spadla najmenšia vločka a nikto sa s ňou nechcel hrať. Prišla za jednou vločkou a opýtala sa jej: „Ahoj, môžem sa k vám pridať?“ „Chod' preč, tu nemáš čo robiť!“ hlasno povedala vločka a nechala ju uprostred cesty. Malá vločka začala plakať, sadla si na kraj cesty a nariekala: „Prečo ma nikto nemá rád, prečo sa so mnou nikto nehrá? Len preto, že som malá? Ach, keby som mohla lietať tak ako vietor veje.“ Ako povedala, tak sa aj stalo. Vietor začal

silno fúkať a vločka začala zrazu lietať. „Vietor, vietor, kam ma to vedieš?“ prekvapene sa opýtala. „Tam, kam ťa zavediem, tam budeš mať kamatátov, ale aj kamatátky, koľko len budeš chcieť, už ťa nikto neodmietne!“ odpovedá vietor. „A to je kde?“ „Pozeraj, nespoznávaš toto miesto?“ „Veď to je Severný pól!“ „No vidíš, že si na to prišla aj sama, tu nebudeš odmietnutá, lebo tu sú vločky rôznej veľkosti, aj také ako si ty.“ Vietor ju vysadil a vločka sa s ním rozlúčila. „Ďakujem ti, vietor, si mojím kamatátom!“

A vločka konečne bola šťastná, lebo mala viac priateľov, než si želala. Naháňali sa, šantili. Žila si ako v siedmom nebi. A na Vianoce boli všetci šťastní a hlavne malá vločka už nikdy nebola smutná.

Silvia Bennárová, ZŠ s MŠ, Zemianske Sady (2/2016)

Neposlušná jeseň

Jeseň ti kladie farebné listy pod nohy.
Počuješ, ako po nich kráčajú mnohí?
Počuješ, ako si zlostne vietor pofukuje?
Počuješ, ako sa bojí, že nejeden dom minie?
Z jesennej dlane hustý dážď padá.
Počuješ?
Farebných listov pieseň...

Lucia Lanczová, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (2/2016)

Čaro noci

Keď Slnko skončí svoju púť
a stiahne svoje zlaté lúče.
Keď svet dostane temnú chuť,
Mesiac stráži ľudské duše.

Stovky poslov na oblohe,
strážia všetky želania.
Keď niektoré padnú dole,
k ich splneniu ti nebránia.

Všetko živé a i mŕtve
sa ukladá na spánok.
Len tí, čo majú srdcia ukradnuté Lunou,
letia ako jemný vánok tou nocou,
krásnou i krutou.

Na konci cesty, chladnej, len snami ožiarenej,
vyjdú lúče nádeje
a s nimi sa na tvári prenádhrenej
objaví úsmev, čo svet zahreje.

Lucia Sobolová, Gymnázium Janka Matúšku, Galanta (1/2017)

Kráľovná života

Na zem padáš v kvapkách,
ako dážď alebo vo vločkách.
V jazerách si, v riekach prúdiš
a vždy tak krásne, pôvabne chutíš.

Kráľovná života, tá číra a čistá,
po tvojom dotyku bažia moje ústa.
Keď v ústach je púšť a prichádza smäd,
ty si ten liek, čo zasiahne hneď.

Ty si tá radosť, ty si to šťastie,
keď skočím do bazéna, čo vo mne rastie.
Ty si to víťazstvo, ty si tá sláva,
ty si ten pocit, čo mnou máva.

Ty si moja radosť a zároveň si mojím hriechom,
s tebou i smútok zaženiem smiechom.

Ty si to objatie, ktoré so mnou splynie,
ty si moja víla, ty si pokušenie.

Ty si tá úroda, čo každým rokom zbieram,
ty si tá radosť, čo zo mňa vyviera.
Ty si tá cesta, ktorá si tečie,
ty si ľudí istota, ty si bezpečie!

Ty si náš život, ktorý si budeme brániť,
nie tebou pohrdať, nie teba márne!

Michal Jasek, ZŠ J. A. Komenského, Sered' (1/2017)

O krajine, v ktorej vznikol nový život

Bol raz jeden spravodlivý kráľ menom Vodor Mocný I. Tento kráľ mal jednu krásnu dcéru Kvapľenu a jedného statočného syna Žblnka. Žili v krajine, ktorá sa volala Senda. Žili si šťastne, až jedného dňa zistili, že v kráľovských studniach už nie je voda. Kráľ sa to dozvedel až ako posledný, jeho radcovia ho chceli uchrániť od tejto zlej správy. Kráľ prikázal všetkým chlapom, aby ihneď začali kopať a hľadať vodu. Jeden z chlapov - ten najrozumnejší a najodvážnejší - vybral sa hľadať vodu až vysoko do ďalekých hôr. Putoval dni, týždne, mesiace, až nakoniec objavil maličký nenápadný potôčik. Najprv ochutnal z jeho jagavej vody. Chcel vedieť, či sa dá piť. Bola pitná, chutná, svieža, a tak sa vrátil do kráľovstva a kráľovi Vodorovi oznámil tú skvelú novinu. Kráľ mu najprv nechcel veriť, ale potom išiel s ním na to vzdialené miesto v horách. Keď tam spolu prišli na kráľovskom záprahu, kráľ Vodor Mocný I. neveril vlastným očiam. Bol nevýslovne šťastný. Mal opäť vodu pre svoj ľud. Vrátili sa spolu, kráľ a chlapík, naspäť do Senty, ale neprezradili občanom, čo sa stalo, len toľko, aby si pobalili všetky svoje veci. Občania nevedeli, o čo ide. Kráľovmu príkazu ale odporovať nemohli. Keď prišli do hôr, ľudia uvideli vodu v potôčiku. Usadili sa tam, v horách, ďaleko - preďaleko od svojej rodnej Senty. Postupne si z dreva začali stavať svoje nové príbytky, obchody, banky a všetko ostatné. Časom vybudovali úplne novú krajinu. Nazvali ju na počesť nájdenej vody - Aqualia. A tak žili všetci šťastne, až kým nepomreli...

Jaroslav Kohút, ZŠ J. A. Komenského, Sered' (1/2017)

A nagy kaland

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű vár. Faragott ajtói és ablakkeretei, aranyozott falai voltak. Abban lakott egy öreg király három fiával és egy lányával. A fiai már világgá mentek és szemrevaló feleségeket találtak, de a lány még mindig otthon kuksolt.

Egyszer rájött az öreg király, hogy a lánya lassan egyedül marad. Összehívatta a királyság és a szomszéd királyság ifjait, hogy aki a királykisasszonynak tetszik, ahhoz megy feleségül. Voltak közöttük grófok, bárók, királyfiak, de még fejedelmek is, de egyikük sem tetszett a királykisasszonynak. Mikor kinézett az ablakon, meglátott egy jóképű legényt. Azt mondta az apjának, hogy hívassa fel. Az apja nem értette, hogy minek, de egyetlen lányáért ezt is megtette. Azt mondta az apjának a lány:

- Őt akarom férjemül!

- De ő egy szegény legény, nem vehet el - mondta a király.

- De igen, nem tiltja a törvény.

A királynak támadt egy ötlete:

- Jól figyelj, te szegény legény! Adok neked három feladatot, ha megoldod őket, megkapod a lányom kezét.

- Uram királyom, életem kezébe ajánlom! Mondja hát az első kérdést.

- Jól van. Meg kell találnod három beszélő állatot: nyulat, rókát, rénszarvast.

Ha megtaláltad, jöhetsz a következő kérdésre.

A fiú elindult megkeresni az állatokat. Megtalálta a nyulat:

- Kedves nyuszi, tudsz beszélni?

- Persze, ha te tudsz, én miért ne tudnék?

- Eljönnél velem a királyhoz?

- Nem, még az kéne, hogy meg-
egyen ebédre!

Búsult hát a legény. Most

mitévő legyen? Akkor

eszébe jutott, hogy egy

dobozba zárhatná, de

hogya? Készített egy gé-

pet, amit a mi időkben

úgy hívnak: kamera.

Lefilmezte. Megtalálta

a rókát és a rénszarvast is. Róluk is készült felvétel. Visszament a királyhoz.

- Uram királyom, jelentem, megvannak!

Elmesélte az egész történetet a királynak.

- Látom fiam, megdolgoztál a következő kérdésért.

Azt kérem, hogy szerezz nekem egy olyan cipőt, ami színarany, de mégis olyan könnyű, mint a pehely. Most fogta a fejét a fiú, majd újra elindult.

Találkozott a medvével.

- Szia medve, nem tudod hol talállok varázslókat?

- Ott fönn, az Üveghegy tetején!

- Köszönöm.

A fiú elment a hegyre, és megkért egy varázslót, hogy készítse el a cipőt.

Elkészítette. A fiú nagyon örömmel tért vissza.

- Jó, nagyon jó! Ezt a próbát is teljesítetted - mondta a király. - Jó, de most azt a ruhát keresd meg, amit a feleségem viselt az esküvőn!

A fiú nagyon elkeseredett. Találkozott a sünivel.

- Szia, segíts, hogy megtaláljam a király feleségének menyasszonyi ruháját!

- Nem tudok, de húzzál ki egy tüskét a hátamból, hátha szükség lesz rá!

Nagy nehezen rálelt a fiú a ruhára a palota padlásán. A ruha lyukas volt. Gondolkodóba esett.

- Megvan! A tüske. Azzal bevarrom!

Bevarrta hát a lyukakat a ruhán.

A király pedig feleségül adta hozzá a lányát.

Még máig is élnek, ha meg nem haltak.

Itt a vége, fuss el véle. Ha nem hiszed, járj utána.

*Danajka Réka, Kodály Zoltán Alapiskola,
Galánta / ZŠ Zoltána Kodálya, Galánta (1/2017)*

Čo všetko by som si v živote priala

Život je krásny ako sen, ale aj krátky ako deň.

Krásny ako na lúke rozkvitnuté margarétky,

aj krátky ako túžba splniť si sny všetky.

Tak sa seba pýtam, čo by som si v živote priala?

Moja odpoveď by asi znela:

Priala by som si dni všetky
krásne ako lúky a na nich kvietky.

Priala by som si, aby každý z nás
na svojej tvári vždy úsmev mal.

Priala by som všetkým ľuďom sveta

zdravie, pokoj, pohodu, mier a veľa svetla.

Priala by som kvetom vodu

a ľuďom bohatú úrodu.

Priala by som Zemi teplé slnka lúče,

nech slnko zohreje každé srdce vrúcne.

To všetko by som priala nám, dobrým ľuďom i všetkým vám.

Viktória Szokolciová, ZŠ, Čierny Brod (1/2017)

Záhadná prechádzka

Je krásne slnečné popoludnie a ja som sa vybrala na prechádzku do parku. Pozorovala som krásne slnečné nebo a v zamyslení som zašla až za mesto. Zrazu ma zo zamyslenia vytrhne krik a erdžanie koní. Podídem bližšie, rozhrniem konáre, ktoré mi clonia výhľad a vidím, ako z ohniska pred drevenicou stúpa dym. Všade pobehujú malé deti a tie väčšie pomáhajú obrábať polia. Zastavím deti, ktoré pobiehajú po ceste a spýtam sa: „Ahoj. Čo sa to tu deje? Natáča sa nejaký film?“ Deti na mňa pozerajú veľkými nechápavými očami. Pravdepodobne ani nevedia, čo sa pýtam. Ale jeden chlapec odpovie „Aký film? Čo je to film? Odkiaľ si prišla? A čo to máš za čudné oblečenie?“ Chlapec sa stále na niečo vypytuje a nakoniec ma pozve k nemu domov. Na dvore okolo ohniska sedia samí muži a niečo opekajú nad ohňom. Keď vojdem dnu za krosnami sedia ženy a tkajú plátno. Na stole už čakajú drevené taniere a chlapec ma pozýva k stolu. Keď dojem, poďakujem za jedlo a vydám sa ďalej svojou cestou. Po čase sa prašná cesta začne meniť na kamennú a ja sa ocitnem v strede mesta. Koná sa tu veľká slávnosť a ja zisťujem, že kráľovská výsadná listina práve povýšila Galantu z dediny na privilegované mestečko. V diaľke vidím, že sa koná jarmok, ale zrak mi hneď padne na hrbu červených jabĺčok poukladaných na pulte. Zaškvírka mi v bruchu. Ani som si neuvedomila, ako som cestou vyhladla. Rozbehnem sa dopredu a zastavím až pri stánku s jablkami.

Spýtam sa: „Koľko stoja tie jablká?“, a pani za pultom odpovie: „Za toliar ti dám plný košík.“ Siahnem do vrecka a položím na pult 1 €. Žena sa zasmieje: „Dievča zlaté, čo to máš za peniaze?“ a mincu odmietne. Uvedomím si, že ani ostatní neplatia eurami. Smutná sa vyberiem ďalej, keď zrazu na zemi zbadám niečo lesklé. Pozriem sa bližšie a vidím, že je to nejaká minca. A zrazu to pochopím. To je toliar! Rozbehnem sa späť k stánku a kúpim si košík jablák. Pokračujem ďalej a zablúdim až ku kaštielu. Po dvore pobehuje služobníctvo. Zrazu počujem dupot koní. Obzriem sa a na koni vidím grófa Esterházyho. Blíži sa k svojmu kaštielu. Ale všetko za ním mizne! Všetko je tak, ako predtým. Z kamennej cesty sa stáva asfaltová a kone nahrádzajú autá. Keď všetko zmizne, uvedomím si, že stojím pred kaštielom. V ruke zvieram košík s jablkami a márne sa obzerám a hľadám cestu nazad do dávneho šľachtického mesta.

Tamara Tóthová, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (2/2017)

Nehaňte hotdog môj!

Nehaňte hotdog môj, že nezdravý je,
že párok zo samošky pravý nie je!
Po hotdogu nie každý pribratý je,
z neho nie každý sa preje.

Nehaňte hotdog môj, že mastný je,
veď vy sami ho jete!
Veď hotdog predsa neuškodí vlasti,
keď Dana poň do bufetu posielate.

Nehaňte hotdog môj či miešaný
alebo čistý, veď éčkové chleby
na toasty beriete!
A keď začne pôsobiť bolesť,
tak nie o hotdogu bude zlá zvesť!

Nehaňte hotdog môj, že drahý je,
veď malý toast stá mucha až jedno
euro stojí!

To vám neprekáža?

To vám neprekáža, keď drhnete sa s ním?
Nečudujte sa, keď v ňom dačo zavadí.

Nehaňte hotdog môj, že rožok trúsi sa,
veď čo má asi robiť, keď tie nenávistné
pohľady naň hádzete?

Filip Szabó, Daniel Hatnančík, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (2/2017)

Nem bánnám, ha másként lenne

Tél van. Ha bárki a télre gondol, bizonyosan nem ez az időjárás jut eszébe. Az ablak előtt állok és teljesen mást szeretnék látni, mint ami a valóságban a szemem elé tárul.

Kint teljesen ősziesség jelleget a táj. Az időjárás változékony, éppen, ahogy az emberi hangulat, de nem így kellene változnia. Véleményem szerint hangulatunkat az időjárás is befolyásolja, és valószínűleg ez az idő depressziót és szomorúságot vált ki. Minden egyhangú és szürke. Olyan, mintha egy darab szürke öltönyanyagot húztak volna rá a tájra. A sűrűn aláhulló esőcseppek nehezen átlátható függönyt képeznek. Minden keservesen lehangoló. A fák meghajolnak a szél előtt, mint a szegény parasztemberek királyuk előtt, ki félelemben tartja őket. A szél erőszakos és könyörtelen. Villámok cikáznak az égen, s az a rengeteg energia egy szempillantás alatt elillan. Hirtelen mnydörgés hangja tölti be a néma csendet. Egész testemben megborzongok tőle. Az ég úgy mordul rá a Földre, mint haragos szülő a gyermekére, aki valami borzalmas dolgot tett.

Az eső már csak szemereg. A villámok eltűnnek, a mennydörgés elmarad, és a szél is csillapodik. Az eső teljesen eláll, de az ég még mindig felhős. Minden mélyedésben, még a legapróbbakban is pocsolyák vannak. Amikor néha a napnak egy pillanatra sikerül ellöknie maga elől a dühös felhőket és elő-előbukkan, erőtlen sugarai visszatükröződnek a víz felszínén, de aztán rögtön ez is eltűnik. A lombhullató fák most csak úgy magukban, csupaszon állnak, nem fedi be őket se sűrű lombkorona, se hótakaró. Az örökzöldek tűlevelein meg-megcsillannak az esőcseppek. Az időjárásnak köszönhetően mindenki behúzódott, egyetlen egy lélek sincs kinn. Az utca olyan, akár egy szellemváros, teljesen kihalt.

Egyáltalán nem bánám, ha másként lenne! Lehunyom a szemem, és álmaim táját látom magam előtt. Az ép képzeletemben teljesen más kép él arról, hogy mit látnék, ha január első hetében kinézek az ablakon. Valahogy így nézne ki: A húsz centis hó mindent betakar. Az utak szélén a megfagyott részeken megcsillan a napfény. Az ablakokon a jégvirág szertesét ágazik, mint egy boldogságból alkotott gyermekrajz: semmi értelme, de mégis megmelengeti a szívünket. A fákat

vastag rétegben fedi a hó, de még mindig havazik. Olyan tökéletesen hullanak alá az égből a pelyhek, mintha egy művészi korreografált balettban lejtene a táncosok. A háztetők szinte roskadoznak a hó terhe alatt. Az ereszeket, akár az ezüst ékszerek ékesítik a jégcsapok. A kéményekből boldog arcokat formázva szállingózik a füst. A kisgyerekek oly önfeledtek, gondtalanul és ártatlanul szánkózva, hógolyózva és hóembert építve mulatják az időt. Az idősebbek boldogan korcsolyáznak a befagyott tavon, szerelmespárok kézenfogva csúszkálnak a jégen, s míg megállnak, egy-egy csókot lopnak. A felnőttek forralt bort kortyolgatnak. Minden nagyszerű, letisztult, elegáns, ezüst-fehér. Ilyenkor minden gond oly távolinak tűnik a képzeletemben.

Aztán kinyitom a szemem, és sajnos minden ugyanolyan: a táj kopár és szürke, nedves és nincs benne semmi élet. Nem tartom reálisnak az elképzelést, de azért havat, remélem, kapunk. A két táj - a valóságos és a képzeletbeli - között nincs semmi hasonlóság. Nem bánám, ha másként lenne!

Vankó Izabella, Széchenyi István MTNY Alapiskola és Óvoda, Felsőszeli / ZŠ s MŠ s VJM Istvána Széchenyiho, Horné Saliby (1/2018)

Tankönyveim panasza

Én egy fizika könyv vagyok. A gazdám nem becsül meg eléggé. Otthon, amikor bepakol másnapra a táskájába, engem bedob a szekrénybe. Úgy látszik, nincs rám gyakran szüksége. Egy pár lap ki is szakadt belőlem, de ő nem ragasztja vissza. Csak akkor vagyok jó neki, mikor belőlem írja ki a szöveget. Bevallom, az mindig jó érzés, ha tanulgat.

- Én mit szóljak? - szól a szlovák könyv.

- Ha tartalmat kell tanulni, mindig aláhúzza ceruzával a soraimat. Mikor eljön a csütörtök, engem is bedob a szekrénybe. Bennem hordja a füzetét és a szótárát. Legalább becsomagolt és rám húzott egy borítót. Négy napig szolgálom egy héten.

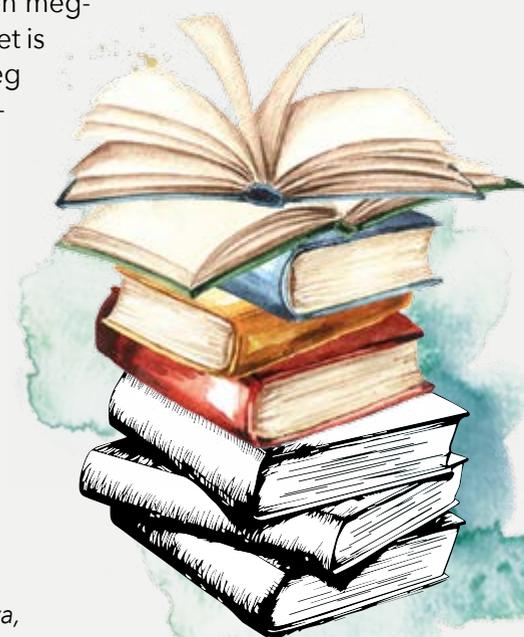
Bezzeg a matek könyvet megbecsüli! Úgy bánik vele, mint a hímes tojással. Ő benne nem hordja a füzetét. Nem húzogatja alá. Igaz, néha azért szurkálja a körzőjével.

- Én a zene könyv vagyok. Egyszer, amikor unatkozott, velem verte az asztalt az órán. Minden könyvön megfelelő borító van, csak rajtam van nagy. Mindig csúszkál rajtam, és mikor lejön, nem képes visszahúzni. De ha a tanító bácsi jön megnézni, elrendez. Az irodalom könyvet is szereti. Ő fiatal, és nem rakja az öreg könyvek mellé. Tisztán tartja, és kiadározza benne a firkákat.

- Velem sem kíméletes - mondja a földrajz könyv. Mindig belém rajzol valamit. Egyik földrajz könyvnek sem ajánlom, hogy a mostani főbérletéhez kerüljön, mert akkor egy éven keresztül szenvedni fog. Remélem, túléltem ezt az évet.

Bár csak minden tantárgyat egyformán szeretne! Akkor egyforma lehetne a sorsunk.

Takács Sándor Mátyás, Kodály Zoltán Alapiskola, Galánta / ZŠ Zoltána Kodálya, Galánta (1/2018)

Myslím na teba

Myslím na teba každým krokom,
srdce moje si otvorila.
Nie je to ako láska k predkom,
je to nejaká iná sila.
Myslím na teba každým dňom,
dušu moju si presvedčila,
že láska k všetkým tvorom
nie je, ako keby si na mňa ty myslela.
Myslím na teba každým zvukom,
ktorý začujem.
Už viem, že láska nie je krikom,
je iná, keď tvoj hlas počujem.

Filip Karkuš, ZŠ Gejzu Dusíka, Galanta (2/2018)

Čo mi povedal chlieb

Bol normálny deň, išla som si odkrojiť chlieb. Ešte som sa ho ani nedotkla nožom a už vidím, ako na mňa guľa očami a smutným hlasom hovorí: „To nemyslíš vážne, odlož ten nôž!“
Odložila som nôž a neveriacky som sa na neho pozerala. „Určite nevieš, čím som si všetkým prešiel, tak si ma radšej vypočuj.“
Chlieb bol stále smutný. Preto som sa mu prihovarila: „Nebud' smutný a porozprávaj mi, ako si sa teda dostal k nám na stôl.“
„Dobre, začnem od začiatku. Ako isto vieš, zrodil som sa v pekárni. Úplne na začiatku však tomu predchádzalo miešanie múky, kvásku, soli a vody poctivým pekárom. Múka vznikla mletím zrníka pšenice. Kvások zas vznikol z kusov mojich 'bratov', ktorí sa kvasili vo vode. Keď z týchto ingrediencií pekár rukami vymiesil cesto, vložil ma do ošatky, kde som asi dve hodiny v teple kysol. Keď som sa už nafúkol, vyklopili ma z ošatky na drevenú lopatu...“
„Počkaj, počkaj, počkaj, čo je to tá ošatka?“ spýtala som sa.
„Aha, zabudol som, že dnes už takmer nikto nevie, čo je to ošatka. Ako by som ti to len vysvetlil...je to taká miska z prútia. Už vieš?“
„Ahááá, už viem.“

„Ale teraz sa už vráťme k mojej najobľúbenejšej časti. Vyklopili ma na drevenú lopatu a potom vložili do horúcej pece. Jáj, ako tam bolo dobre teplúčko. V tejto peci som strávil asi hodinu, vytvorila sa na mne chutná kôrka. Potom ma z pece vyložili, potreli slanou vodou a takto ma nechali odpočívať, pokiaľ ma neuložili do prepravky, v ktorej ma nákladným autom odviezli do obchodu. Po asi ôsmich hodinách prišla tvoja mama a tá si ma vybrala a priniesla k vám domov. Ešte predtým, ako ma zješ, ťa chcem upozorniť, že múka, z ktorej ma vyrobili, obsahuje lepok. Ak ma teda chceš naozaj zjesť, nemala by si mať problém s trávením lepku. V opačnom prípade by ťa bolelo bruško.“

„Ďakujem ti, že si mi takto krásne opísal tvoju cestu na náš stôl, ale i napriek tejto ceste ku mne ťa budem musieť zjesť, lebo som už veľmi hladná. Je mi to ľúto, mňam.“

A s chuťou som sa zahryzla do voňavého chlebička...

Sandra Žemberová, ZŠ Gejzu Dusíka, Galanta (1/2019)

Váh

Váh je celkom divá rieka,
z potokov sa nám hned' zlieva.
Jeden biely ako krieda
do druhého sa nám vlieva.
Biely Váh, Čierny Váh,
potečieš k nám azda rád?
Od Tatier k nám prichádzaš,
pri Žiline sa nám stáčaš.
Potom už len priberáš,
príliš sa neobzeráš.
Už len tečieš na juh skrátka,
nie si veru taká krátka.
Pri Komárne sa nám strácaš,
do Dunaja sa tam vlievaš.
Pritom si však najdlhšia
naša rieka najkrajšia.

*Martin Krupa, ZŠ, Sídl. SNP,
Galanta (1/2019)*

Knižnica

Do knižnice chodím rád,
kniha je môj kamarát.
Každá svoj sen o čitateľovi sníva,
oddávna mu príbeh rada odokrýva.
Mnohým z nich sa teším vždycky,
mám rád román historický.
S jazykovými je tiež psina,
dávno ma baví angličtina.
Mnohokrát zas srdce mi zvedavosťou rýchlo bije,
keď sa zas začítam do stránok encyklopédie.
Niektoré ma poučia, pri iných sa zabávim,
a pre ďalšie z nich v knižnici rýchlo sa zastavím.
Teším sa, že u mňa pobudnú a čoskoro už otvorím ich strany,
každým dňom objavím čosi nové, svet tajomný časom zapísaný.

Patrik Takáč, ZŠ, Sídl. SNP, Galanta (2/2019)

Borúra derű

Búsan súgnak össze a fák ágai,
kívánják már a nyarat, napot.
Szeretnének már zöld színben játszani,
teljesen elfeledni a deret, a fagyot.

Ilyen az élet. Szomorúság
nélkül nincsen boldogság,
ha nem hullna eső és könny,
nem lenne más, mint szürke közöny.

A kerék egyszer fent, majd
rögtön lent forog, de
bárhol is van, mindig
előrefelé, s nem hátra mozog.

Szabados Timea, Šala (1/2020)

POD LUPOU / NAGYÍTÓ ALATT

Literárny časopis detí galantského okresu / A Galántai járás irodalmi gyermekfolyóirata
To najlepšie z časopisu Pod lupou (2004 - 2020) / A magazin legjava (2004 - 2020) Nagyító alatt

Ročník / Évfolyam: 13
Číslo / Szám: 1-2/2021
Dátum vydania / Megjelenés: November 2021 / 2021 november
Vychádza / Megjelenik: 2x ročne / 2x évente
Zodpovedný redaktor / Felelős szerkesztő:

Lívia Koleková

Redakčná rada / Szerkesztőbizottság:

Angelika Biróová, Lívia Lanczová, Zita Perleczká

Grafická úprava / Grafikai szerkesztő: Ing. Eva Máthé
Náklad / Példányszám: 150 ks / db
Registrácia / Engedélyezve: MK SR EV 5833/19
Vydáva / Kiadja: Galantská knižnica, Mierové nám. 4,
924 01 Galanta, IČO 36088242
www.galantskakniznica.sk

 [galantskakniznicagalanta](https://www.facebook.com/galantskakniznicagalanta)

 [#kniznicagalanta](https://www.instagram.com/kniznicagalanta)

NEPREDAJNÉ / INGYENES

Texty neprešli jazykovou úpravou / Javítatlan szövegek